

Sygn. akt VI ACa 1082/09

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2010 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA	– Ksenia Sobolewska – Filcek
Sędzia SA	– Teresa Mróz (spr.)
Sędzia SO del.	– Jacek Sadowski
Protokolant	– sekr. sądowy Edyta Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2010 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa U

Sp. z o.o. w W

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zatwierdzenie zmiany taryfy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 5 czerwca 2009 r.

sygn. akt XVII AmE 208/08

oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 10.X.2008 r. umorzył postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia zmiany taryfy gazu ziemnego wysokometanowego wszczęte na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego U Sp. z o. o. w W dokonując następujących ustaleń i ocen:

Decyzją z dnia 13.II.2008 r. Prezes URE zatwierdził ustaloną przez U Spółkę z o. o. taryfę dla gazu ziemnego wysokometanowego na okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia jej do stosowania. Taryfa wraz z decyzją opublikowana została w Biuletynie Branżowym Urzędu Regulacji energetyki – Paliwa Gazowe Nr / z r.

W dniu 23.VII.2008 r. przedsiębiorstwo powyższe wystąpiło do Prezesa URE o zatwierdzenie zmiany tej taryfy w związku z istotnym wzrostem kosztów poniesionych w stosunku do kosztów stanowiących podstawę kalkulacji.

Prezes URE powołując się na treść art. 47 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, z którego wynika, że taryfy ustalone przez przedsiębiorstwo energetyczne podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, a następnie ogłoszeniu w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki w terminie 14 dni od ich zatwierdzenia oraz na art. 47 ust. 4 tej ustawy, z którego wynika, że przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dni od jej opublikowania, stwierdził, że kształtowanie cen paliw zostało przez ustawodawcę poddane szczególnej regulacji, która ogranicza swobodę w tym zakresie. Jednym z elementów systemu ustalania, zatwierdzania, stosowania oraz zmiany taryfy jest wprowadzenie taryfy do

stosowania. Elementu tego nie można pominąć. Wprowadzenie taryfy do stosowania jest równoznaczne z zastosowaniem zatwierdzonych cen i stawek opłat oraz zasad ich stosowania w rozliczeniach z odbiorcami z tytułu dostaw lub sprzedaży paliw gazowych.

Prezes URE wskazał, że taryfa U [redacted] zatwierdzona decyzją z dnia 13.II.2008 r. została opublikowana w dniu wydania decyzji, zatem ostatnim dniem wprowadzenia do stosowania zatwierdzonej taryfy był dzień 27.III.2008 r. Prezes ustalił, że do tego dnia przedsiębiorstwo nie prowadziło taryfy do stosowania, zatem nie wypełniło obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne. Z dniem 28.III.2008 r. przedsiębiorstwo utraciło możliwość stosowania zatwierdzonej decyzją z dnia 13.II.2008 r. taryfy w rozliczeniach z odbiorcami. Zdaniem Prezesa URE, skoro taryfa nie została wprowadzona do stosowania, nie obowiązuje i nie jest możliwe dokonywanie jej zmiany. Wobec bezprzedmiotowości postępowania w sprawie zmiany taryfy Prezes URE umorzył postępowanie.

U [redacted] Spółka z o. o. wniosła odwołanie od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie art. 16 kpa, 107 § 1 kpa, 105 § 1 kpa, art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne. W konkluzji odwołania Spółka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie wniosku powódki z dnia 23.VII.2008 r. zgodnie z jego treścią, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości. Powódka wniosła również o dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu oferty z dnia 21.II.2008 r. oraz z dnia 12.III.2008 r. na okoliczność stosowania przez powódkę taryfy zatwierdzonej w dniu 13.II.2008 r., dopuszczenie dowodu z zeznań P [redacted] Z [redacted], N [redacted] K [redacted], T [redacted] M [redacted] na okoliczność składania ofert zawarcia umowy przyłączenia do sieci gazowej zgodnie z postanowieniami taryfy w okresie pomiędzy 14 a 15 dniem od jej publikacji.

Wyrokiem z dnia 5.VI.2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie. Orzeczenie zapadło na

podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych Sądu Okręgowego:

Prezes URE decyzją z dnia 13.II.2008 r. zatwierdził ustaloną przez powódkę taryfę dla gazu ziemnego wysokometanowego na okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia do stosowania. Taryfa ta opublikowana została w Biuletynie Branżowym Urzędu Regulacji Energetyki – Paliwa Gazowe nr / z dnia r. W dniu 21.II.2008 r. powódka złożyła oferty do Z. S. D. N. P. i S. Spółki z o. o. w B. o zawarcie umów o przyłączenie do sieci z terminem do 30.X.2008 r. powołując się na zatwierdzenie taryfy dla gazu wysokometanowego w dniu 13.II.2008 r.

W odpowiedzi na wniosek powódki z dnia 23.VII.2008 r. o zatwierdzenie zmian taryfy dla gazu wysokometanowego, Prezes URE poinformował powódkę, że wniosek nie może być rozpatrzony pozytywnie argumentując to niemożnością zmiany taryfy, która nie została wprowadzona do stosowania. Prezes URE poinformował jednocześnie, że możliwe jest umorzenie postępowania i złożenie nowego wniosku o zatwierdzenie taryfy.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku powódki z dnia 15.IX.2008 r., w dniu 23.XII.2008 r. wydał decyzję o zatwierdzeniu taryfy dla gazu ziemnego wysokometanowego.

Mając powyższe na uwadze oraz treść odpowiedzi Prezesa URE na odwołanie powódki, jak również pisma powódki z dnia 23.II.2009 r. i jego załączników ustalił, że taryfa zatwierdzona decyzją z dnia 13.II.2008 r. miała obowiązywać przez okres 12 miesięcy od jej wprowadzenia do stosowania, co jest równoznaczne z tym, że również decyzja zatwierdzająca tę taryfę mogła obowiązywać przez okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia jej do stosowania. Sąd Okręgowy oddalił złożone przez powódkę wnioski dowodowe, albowiem ustalenie okoliczności, na które dowody te zostały zawnioskowane nie mają znaczenia w sprawie. Składanie bowiem ofert nie stanowi, że taryfa została wprowadzona do stosowania.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie powódki nie jest zasadne. Sąd wskazał na zawartą w art. 3 pkt 17 ustawy Prawo energetyczne definicję taryfy jako zbiór cen i opłat oraz warunków ich stosowania opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzony jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą. Oznacza to, że taryfa zatwierdzona decyzją z dnia 13.II.2008 r. została wprowadzona do stosowania od dnia rozpoczęcia stosowania cen i opłat zawartych w taryfie. Sąd Okręgowy wskazując na treść art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne i na określone tam terminy wprowadzenia taryfy do stosowania, stwierdził, że skoro opublikowanie taryfy nastąpiło 13.II.2008 r., to powódka obowiązana była rozpocząć stosowanie zawartych w niej cen i opłat najpóźniej do dnia 27.III.2008 r.

Sąd podkreślił, że oferty skierowane do Zdzisława D i S Spółki z o. o. w B mogą rozpocząć rokowania w sprawie dostarczania paliwa i wobec tego nie spełniają przesłanki rozpoczęcia stosowania cen i opłat zawartych w taryfie zatwierdzonej decyzją z 13.II.2008 r. Umowy o dostarczanie paliwa gazowego zawarte zostały przez powódkę dopiero we wrześniu, październiku i listopadzie 2008 r., zatem długo po terminie określonym w art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd zaaprobował stanowisko Prezesa URE, że taryfa nie wprowadzona do stosowania wygasła po dacie 27.III.2008 r. W obrocie prawnym nie było decyzji, której zmiany powódka domagała się, zatem wniosek jej nie mógł zostać merytorycznie rozpoznany.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła powódka. Zaskarżając wyrok w całości powódka zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego – art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że złożenie oferty w trybie art. 66 kc zawierającej istotne postanowienia umowy o przyłączenie do sieci, w tym opłatę ustaloną w oparciu o zatwierdzoną taryfę, nie wypełnia dyspozycji przepisu art.

47 ust. 4 ustawy prawo energetyczne, a tym samym nie stanowi wprowadzenia taryfy do stosowania, naruszenie art. 66 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że złożone przez powódkę oferty stanowiły zaproszenie do rokowań w sprawie dostarczania paliw, podczas gdy z ich treści wynika, że stanowią one ofertę zawarcia umów przyłączeniowych, naruszenie przepisów procesowych mających wpływ na wynik sprawy – art. 316 kpc poprzez utrzymanie w mocy decyzji naruszającej przepisy prawa, obowiązujące zarówno w dniu jej wydania, jak i na chwilę zamknięcia rozprawy przed sądem I instancji tj. naruszającej w szczególności art. 16 kpa w zw. z art. 105 § 1 kpa poprzez przyjęciem że na chwilę wydania zaskarżonej decyzji nie było w obrocie prawnym decyzji zatwierdzającej taryfę mimo nie wyeliminowania jej z obrotu w żaden z przewidzianych prawem trybie, naruszenie art. 227 kpc w zw. z art. 233 kpc i 316 kpc w zw. z art. 329 § 2 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego z zeznań świadków na okoliczność składania ofert zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

W konkluzji apelacji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustawodawca w art. 47 ustawy Prawo energetyczne wprowadził tryb ustalania taryf dla energii elektrycznej i paliw gazowych polegający na wydaniu decyzji administracyjnej. Zatwierdzoną taryfę ogłasza się w Biuletynie URE. Stosownie do art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 i nie później niż do 45 dni od daty jej opublikowania.

Spór w sprawie niniejszej dotyczy interpretacji zapisów powyższego artykułu w kontekście złożonych przez powódkę ofert dostarczania energii elektrycznej. Zdaniem powódki bowiem złożenie przez nią ofert w trybie art. 66 kc jest wprowadzeniem do stosowania zatwierdzonej decyzją Prezesa URE taryfy dla gazu ziemnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko to nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 3 pkt 17 Prawa energetycznego taryfa to zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą.

Nie sposób uznać za przekonujące stanowisko powódki, która twierdzi, że samo złożenie oferty przyszłemu odbiorcy energii jest wprowadzeniem do stosowania zatwierdzonej taryfy. O stosowaniu taryfy, uwzględniając treść art. 3 pkt 17 ustawy Prawo energetyczne można mówić dopiero wówczas, gdy ustalone w niej i zatwierdzone decyzją Prezesa URE ceny i stawki opłat stosowane są w rozliczeniach z poszczególnymi odbiorcami. Taka sytuacja do dnia, do którego miała zostać taryfa wprowadzona do stosowania tj. do 27.III.2008 r. nie miała miejsca. Do tego dnia bowiem powódka nie miała odbiorców, z którymi zawarte byłyby umowy na dostawę gazu, złożyła jedynie oferty dotyczące przyłączenia do gazu budynków podmiotów, do których oferty zostały skierowane. Nawet jeśli oferty zawierały wszystkie istotne elementy przyszłej umowy, jak również powódka odwołała się w nich do zatwierdzonej decyzją z dnia 13.II.2008 r. taryfy, jako tej, na której oparte będą w przyszłości rozliczenia między przedsiębiorstwem a odbiorcami oraz jeśli w związku ze złożoną ofertą zawarta została później umowa, nie można wnioskować jak czyni to powódka, że dzień złożenia oferty jest chwilą wprowadzenia taryfy do stosowania. Poza tym podkreślenia wymaga również, że koniecznym a poprzedzającym dostawę gazu etapem zgodnie z art. 7 ust. 2 Prawa energetycznego jest umowa o przyłączenie do sieci, która powinna zawierać co najmniej postanowienia określające: termin

realizacji przyłączenia, wysokość opłaty za przyłączenie, miejsce rozgraniczenia własności sieci przedsiębiorstwa energetycznego i instalacji podmiotu przyłączanego, zakres robót niezbędnych przy realizacji przyłączenia, wymagania dotyczące lokalizacji układu pomiarowo-rozliczeniowego i jego parametrów, warunki udostępnienia przedsiębiorstwu energetycznemu nieruchomości należącej do podmiotu przyłączanego w celu budowy lub rozbudowy sieci niezbędnej do realizacji przyłączenia, przewidywany termin zawarcia umowy, na podstawie której nastąpi dostarczanie paliw gazowych lub energii, ilości paliw gazowych lub energii przewidzianych do odbioru, moc przyłączeniową, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, a w szczególności za opóźnienie terminu realizacji prac w stosunku do ustalonego w umowie, oraz okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania. Co prawda powódka odwołuje się w pismach skierowanych do dwóch podmiotów, które traktuje jako oferty, na warunki przyłączenia nr 12/2Z/2007, jednakże nie zostały one dołączone do tych pism, zatem nie sposób jest ustalić, czy znajdowały się w nich powyższe elementy.

Bez względu jednak na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie nastąpiło wprowadzenie przez powódkę taryfy do stosowania w terminie do 28.III.2008 r. zatem nie wypełniła ona wymagania określonego w art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne. Określenie w tym przepisie ram czasowych wprowadzenia taryfy do stosowania jest jasne, wyraźne a przede wszystkim stanowcze na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15.II.2007 r. III CZP 111/06, w tezie której stwierdził, że zatwierdzona przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i opublikowana taryfa zmieniająca ceny energii w czasie trwania stosunku prawnego wynikającego z umowy sprzedaży energii wiąże odbiorcę w terminie określonym w umowie, w granicach przewidzianych w art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że:

„Nie ma wątpliwości, że - w świetle art. 5 ust. 1 Prawa energetycznego - stosunek prawny łączący dostawcę i odbiorcę energii ma charakter cywilnoprawny. Zatwierdzona natomiast przez Prezesa URE taryfa cen energii kwalifikowana jest jednolicie jako wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 k.c. (...)” (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.III.2007 r. III CSK 388/06) Sąd Najwyższy w dalszej części uzasadnienia uchwały stwierdził, że:

„Zgodnie z art. 384¹ k.c., wzorzec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 k.c., a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Z przepisu tego wynika, że normuje on przesłanki związania drugiej strony wzorcem także w aspekcie czasowym. Również art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego określa przesłanki związania wzorcem (taryfą) oraz termin jej obowiązywania. Czyni to jednak w sposób odmienny, a przy tym bardziej precyzyjny, stanowiąc, że przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od jej opublikowania. Ten zatem przepis, a nie art. 384¹ k.c., określa datę początkową związania nową taryfą. Przemawiają za tym następujące argumenty.

Porównanie treści art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego oraz art. 384¹ k.c. wskazuje, że pierwszy z tych przepisów jest względem drugiego przepisem szczególnym. Artykuł 384¹ k.c. określa ogólny model zmiany wzorca w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym, a art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego reguluje przesłanki i termin związania taryfą w sposób odrębny, ścisły, właściwy tylko temu rodzajowi wzorców. Ustawodawca nie tylko zakreślił ramy czasowe wprowadzenia taryfy do stosowania, ale nakazał to wprowadzenie w sposób stanowczy ("przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania").

Definicja zawarta w art. 3 pkt 17 Prawa energetycznego wyjaśnia, że taryfą jest zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania opracowany przez

przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym w ustawie. Przepisy Prawa energetycznego przewidują cały system ustalania, zatwierdzania, stosowania oraz zmiany taryf cen i stawek opłat energii, obligatoryjny dla przedsiębiorstw energetycznych oraz odbiorców. Wprowadzenie nowej taryfy stanowi jeden z elementów tego systemu. Jego rygorów nie można zatem ominąć odwołując się do ogólnej regulacji art. 384¹ k.c. Pozostawienie stronom całkowitej swobody w zakresie możliwości określenia terminu wprowadzenia taryfy do stosowania stawiałoby pod znakiem zapytania celowość zatwierdzania i kontroli taryf dla energii pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 44, art. 45 i art. 46 Prawa energetycznego przez Prezesa URE. Stosownie do dyspozycji art. 23 ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego, Prezes URE zatwierdza i kontroluje taryfy we wskazanym aspekcie weryfikując koszty wskazane przez przedsiębiorstwo energetyczne jako koszty uzasadnione w znaczeniu określonym w art. 3 pkt 21 Prawa energetycznego.

Rygoryzm zasad ustalania cen energii widoczny jest także w art. 47 Prawa energetycznego, statuującym obowiązek ustalenia taryf dla energii (ust. 1), uprawniającym Prezesa URE do żądania od koncesjonowanego przedsiębiorstwa przedłożenia taryfy (ust. 1 zd. 2), a także w unormowaniu art. 47 ust. 2b Prawa energetycznego przewidującym możliwość wprowadzenia przez Prezesa URE zmiany współczynników korekcyjnych w razie udokumentowanej zmiany zewnętrznych warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej. W rygoryzm ten wpisuje się też art. 47 ust. 2 Prawa energetycznego, stanowiący, że Prezes URE zatwierdza bądź odmawia zatwierdzenia taryfy w przypadku jej niezgodności z zasadami i przepisami art. 44-46. Niestosowanie nowych zatwierdzonych i opublikowanych taryf przybierające postać stosowania cen i taryf bez ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, jak też stosowania cen i taryf

wyższych od zatwierdzonych sankcjonowane jest karą pieniężną (art. 56 ust. 1 pkt 5 i 6 Prawa energetycznego).

W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że kształtowanie cen energii poddane zostało przez ustawodawcę szczegółowej regulacji w Prawie energetycznym, którego przepisy w istotny sposób ograniczają swobodę stron w tym zakresie. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 października 1999 r., K 12/99 (OTK 1999, nr 6, poz. 120), stwierdził wręcz, że regulacje Prawa energetycznego w znacznym stopniu przekreśliły umowy (cywilnoprawny) charakter relacji pomiędzy odbiorcami a przedsiębiorcami energetycznymi, ponieważ cena - jeden z najistotniejszych elementów tej umowy - kształtowana jest na podstawie regulacji prawa powszechnie obowiązującego, z wyłączeniem autonomii decyzyjnej stron. Podobny pogląd sformułował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., IV CSK 97/06 (nie publ.).

System kształtowania cen energii uregulowany został w sposób szczególnie przepisami Prawa energetycznego i wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych. W zakresie ustalania cen energii oraz dokonywania ich zmian przez wprowadzenie wzorca umów stosować zatem należy unormowania tych szczególnych regulacji. W konsekwencji należy uznać, że w kwestii terminu obowiązywania nowej taryfy dla energii, pierwszeństwo znajduje art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego przed art. 384¹ k.c., określającym podstawowy model zmiany wzorca umów w stosunkach o charakterze ciągłym.

Analiza przepisów regulujących system kształtowania cen energii, w tym nakładających obowiązek stosowania cen wynikających z aktualnie obowiązujących taryf wobec wszystkich odbiorców, prowadzi do wniosku, że art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego wyznacza granice czasowe związania nowym wzorcem także w razie wypowiedzenia przez adherenta umowy w najbliższym dopuszczalnym terminie. Oznacza to, że swoboda stron co do

terminu wprowadzenia nowej taryfy pozostaje ograniczona ramami zakreślonymi w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego”.

Jakkolwiek uchwała Sądu Najwyższego podjęta została w stanie faktycznym dotyczącym wprowadzenia do stosowania nowej taryfy w czasie trwania umowy między przedsiębiorstwem energetycznym a odbiorcą, jednakże cytowane wyżej rozważania mają szerszy zasięg i dotyczą również sytuacji, gdy przedsiębiorstwo wprowadza zatwierdzoną taryfę do stosowania wobec odbiorców, z którymi dopiero zawierane są umowy na dostawę energii.

Apelująca niezasadnie powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.X.2003 r. V CK 228/02, w którym Sąd Najwyższy przyjął, że zatwierdzona i ogłoszona w trybie określonym ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.) taryfa dla energii cieplnej obowiązuje z upływem terminu określonego w art. 47 ust. 4 tej ustawy, chyba że strony w umowie sprzedaży energii określiły inne warunki wprowadzenia zmian w zakresie cen i stawek opłat lub inny sposób rozliczenia.

Umowne ustalenie warunków wprowadzenia zmian w zakresie cen i stawek opłat lub innego sposobu rozliczenia dotyczy jedynie sytuacji, gdy pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a odbiorcą istnieje już umowa. Tymczasem pomiędzy powódką a potencjalnymi odbiorcami nie było jeszcze zawartych umów na dostawę gazu, bowiem złożone przyszłym odbiorcom oferty zawarcia umowy nie stanowi, jak była o tym mowa wyżej wprowadzenia do stosowania taryfy.

Należy również podkreślić, że zmiana przepisu art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne, jaka weszła w życie z dniem 1.I.2003 r. odmiennie od poprzedniego stanu prawnego określiła, że taryfa (wzorzec umowy) może obowiązywać nie wcześniej niż 14 dni i nie później niż 45 dni od daty jej publikacji. Z jednej strony w przypadku terminu 14-dniowego zmiana ma służyć odbiorcom w celu zapoznania się z treścią nowej taryfy, a z drugiej zaś, gdy idzie o 45-dniowy termin ma stanowić element mobilizujący dla

przedsiębiorstwa energetycznego dla zawarcia umowy z zastosowaniem wzorca w postaci zatwierdzonej taryfy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wprowadzenie górnej granicy czasowej wprowadzenia do stosowania zatwierdzonej taryfy ma również istotne znaczenie dla okresu, na jaki decyzja o zatwierdzeniu taryfy ma obowiązywać. Zmiana w tym zakresie przeciwdziała wydłużaniu w czasie rozpoczęcia stosowania zatwierdzonych cen i stawek opłat.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Sądu Antymonopolowego) z dnia 12.IX.2001 r. XVII Ame 71/00, którego teza brzmi „Stosowanie przez przedsiębiorstwo energetyczne wyższych cen za dostarczaną energię ciepłą, niż to wynika z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE, uzasadnia nałożenie na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej, chociażby nawet wyższe ceny były stosowane w okresie wypowiedzenia umowy i nie były kwestionowane przez odbiorcę” potwierdza stanowisko, że stosowanie oznacza rozliczanie odbiorców za dostarczoną energię stosownie do zatwierdzonej taryfy. Zatem nie jest możliwe, jak postuluje powódka, uznanie, że zapowiedź przyszłym odbiorcom przez przedsiębiorstwo energetyczne, że będą rozliczani według stawek ustalonych w zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfie, jest wprowadzeniem do stosowania.

Podkreślić również należy, że jedna z dwóch ofert, na jakie powołuje się powódka adresowana do Z... B... N... P... datowana jest 21.II.2008 r., a zatem na 7 dni od opublikowania zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z 13.II.2008 r. taryfy, co stoi w sprzeczności z art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego, który jako pierwszy termin obowiązywania taryfy wskazuje 14 dni od daty jej publikacji. Nie można zatem, jak tego chce powódka uznać, że zawarta ze Z... B... w dniu 11.IX.2008 r. umowa potwierdza związaną taryfą w okresie między 14 a 45 dniem od momentu jej opublikowania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego polegającego na niezasadnym, zdaniem powódki, oddaleniu

wniosków dowodowych, podkreślić należy, że po pierwsze powódka na rozprawie w dniu 5.VI.2009 r., kiedy zapadło postanowienie o oddaleniu zgłoszonych przez powódkę wniosków dowodowych, nie zgłosiła zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc o uchybieniu ze strony sądu przepisom prawa procesowego, a po drugie stwierdzić należy, że w istocie rzeczy wnioski zgłoszone przez powódkę dotyczące przesłuchania świadków na okoliczności składania przez powódkę ofert odbiorcom w okresie między 14 a 45 dniem od daty publikacji pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak bowiem wyżej podniesiono złożenie oferty nie stanowi wprowadzenia taryfy do stosowania.

Odnosnie do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów procedury administracyjnej stwierdzić należy, że choć do postępowania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki stosuje się przepisy kpa, jednakże to ustawa Prawo energetyczne przewiduje zwarty system ustalania, zatwierdzania, stosowania oraz zmiany taryfy obligatoryjny dla przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców. Decyzja o zatwierdzeniu taryfy związana jest nierozdzielnie z wprowadzeniem taryfy do stosowania. Można stwierdzić, że decyzja obowiązuje tak długo jak długo obowiązuje taryfa. Decyzja z dnia 13.II.2008 r. zatwierdzająca taryfę dla powódki wydana została na okres 12 miesięcy. Skoro zatem taryfa miała obowiązywać od dnia wprowadzenia jej w życie, nie później jednak niż od czterdziestego piątego dnia od momentu jej opublikowania, okres obowiązywania decyzji wynosił 12 miesięcy od dnia 27.III.2008 r. Wobec tego jednak, że taryfa nie została do tego dnia wprowadzona do stosowania, nie obowiązuje również decyzja o jej zatwierdzeniu. Wniosek o zmianę, jaki wniosła powódka dotyczył nie zmiany wydanej w dniu 13.II.2008 r. decyzji, lecz zatwierdzonej tą decyzją taryfy. Jak była o tym, mowa wyżej taryfa (wzorzec umowy) wobec nie wprowadzenia jej do stosowania zgodnie z wymogami określonymi w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego przestała obowiązywać z upływem 45 dni od dnia 13.II.2008 r. Słusznie zatem Sąd

Okręgowy uznał, że zasadne było potraktowanie przez Prezesa URE postępowania w przedmiocie zmiany taryfy jako bezprzedmiotowe. Zmianie mogą podlegać jedynie taryfy stosowane w rozliczeniach między przedsiębiorcą energetycznym a odbiorcami energii.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego sformułowane przez powódkę w apelacji zarzuty okazały się niezasadne, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 kpc

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy